

Boekbesprekingen

VAN CAUWENBERGHE, K., *Drugsvademecum*, Antwerpen, Kluwer, 1997, 102 p.

Wegwijs raken in de drugwetgeving is zelfs voor een ervaren rechtspracticus een huzarenstuk. Door de snelle opmars van chemische drugs en derivaten is het moeilijk uit te maken welke stimulerende en verdovende middelen onder de noemer 'drug' vallen. Verder bevat de drugwetgeving bijzondere regels over de bestraffing en opsporing van misdrijven, waarvan de draagwijdte vaak ruimte laat voor discussie. Op een bondige en verhelderende manier zet K. VAN CAUWENBERGHE de problemen op een rij waarmee opsporingsambtenaren worden geconfronteerd en geeft hij aan hoe men de talrijke valkuilen in de drugwetgeving kan ontlopen. Hij stelt daarbij een pragmatische benadering voorop. Zoals reeds in de inleiding naar voor komt, is het vademecum niet bedoeld als een breed uitgesponnen monografie over theoretische aspecten van de drugwetgeving, maar eerder als een leidraad voor de opsporingsambtenaar op het terrein. Hoewel vooral politieambtenaren de doelgroep vormen, is deze handleiding een nuttig werkdocument voor elke practicus die zich in de drugwetgeving wil verdiepen. Zo heeft de advocaat in strafzaken een mooie kluit aan de bespreking van enkele opsporingsmethodes en aan de vele praktische aanwijzingen voor de politiediensten.

Het eerste deel bevat een duidelijke inventaris van alle verboden stimulerende en verdovende producten. Daarbij heeft de auteur niet enkel oog voor de wetenschappelijke benamingen, maar ook voor het straatjargon waarmee drugs aan de man worden gebracht. Vervolgens maakt de auteur een bondige schets van de strafsancities en van het procesverloop in drugzaken. Wat evenwel ontbreekt is een analyse van het brede scala van pro-actieve opsporingsmethodes die de politiediensten kunnen aanwenden. Juist deze methodes zijn immers vaak bepalend voor de regelmatigheid van het bewijs in drugzaken.

Het tweede deel is een overzichtelijke compilatie van praktisch toepassingsgevallen, waarbij de auteur telkens een bepaalde inbreuk op de drugwetgeving kwalificeert en aangeeft welke handelingen de politie mag stellen om bewijsmateriaal te verkrijgen. Aan de lijst van knelpunten valt weinig toe te voegen. Zo besteedt de auteur ondermeer aandacht aan de rol van geneesheren bij het verstrekken van drugs en aan de sluiting van dancings op grond van de drugwetgeving.

Het besluit bestaat uit een gedetailleerd overzicht van de verschillende kwalificaties en van de instanties die hulp verlenen aan drugverslaafden.

Al deze informatie, die in een vlotte stijl wordt aangebracht, stelt de lezer in staat het vrij toegankelijke terrein van de drugreglementering moeiteloos te verkennen.

Bart DE SMET
UI Antwerpen